

aandacht vraag voor dit Jubileumfonds. We moeten op de één of andere manier ook deze laatste vijftienhonderd gulden bijeenbrengen. De moeilijkheid voor mij is, dat ik niet weet op welke wijze.

Ik begin dus, bij gebrek aan wat beters, ik beken het eerlijk, eenvoudig tot U te zeggen: Denk aan hen, die in het plaatselijk comité voor de V.U. zitten. Als ze nog eens bij U aankloppen voor een 'nalezing', misschien ook om een eerste 'lezing', laat hen dan niet met lege handen heengaan. Nog beter is, dat U spontaan zegt: 'Kom maar wat halen'.

Want, nog eens, die vijftienhonderd gulden moeten er toch eigenlijk komen.

Aan deze uiteenzetting kunnen wij nog toevoegen, dat intussen alweer enkele giften uit Delft werden ontvangen en dat het comité zich nog niet heeft laten ontmoedigen. Doorzetten is het parool. Dapper Delft. Het zal er ongetwijfeld komen.

'Vreemde kostgangers'

Aan deze uitdrukking moet men wel eens denken, als men in vergaderingen van provinciale comité's zo tussen de rapporten door de wonderlijke verhalen hoort. Wie aan een actie als deze meedoet, wordt heel wat ervaringen rijker. Hij ontmoet de dapperen en voelt zich zelf opgetrokken door de wijze waarop deze werkers de zaak aanpakken en altijd weer nieuwe wegen en mogelijkheden zien. Ook zij die niet durven, zijn in de organisatie vertegenwoordigd. Mensen die altijd weer naar de moeilijkheden kijken en voor ze aan het werk gaan, al ontmoedigd zijn. Gelukkig valt het dan heel vaak zoveel mee, dat de niet-durvers als enthousiaste rapporteurs in de comitévergadering terugkomen.

Maar behalve deze en meer andere figuren hoor je ook van mensen welke aan die 'vreemde kostgangers' doen denken. Iemand, die in zijn wijk verscheidene giften van 5.— krijgt, maar van één klant voor het miljoen een tientje ontvangt. En die dan de volgende dag opnieuw bij de 'milde gever' aanbelt met de bedoeling hem vijf gulden terug te geven omdat de anderen in zijn wijk ook niet meer gaven.

Of weet U een betere naam voor een correspondent uit een welvarende plaats, die kans heeft gezien om van het geraamde bedrag ongeveer 5% binnen te krijgen en geen mogelijkheden meer ziet. Terwijl hij navraag bleek dat hij bij de meeste adressen zelfs niet een bijdrage had gevraagd. Onnodig te zeggen dat deze meneer geen 'kostganger' bleef.

Van geheel andere soort is de vraag van iemand (gelukkig niet iemand uit de organisatie): 'is dat een Volksuniversiteit?' en het antwoord van de betreffende medewerker: 'ja, voor de Vrije volksuniversiteit'.

En dan die ambtenaar, die prompt antwoordde: 'als ik jubileer, krijg ik ook geen miljoen' en van dit zijn laatste woord ook niet af te brengen was.

En, om niet meer te noemen, de man die op de

giftenlijst intekende voor één dubbeltje als zijn aandeel in het miljoen, terwijl het gehele dorp, waarvan hij inwoner is, overtuigd is dat zijn gift niet tien centen maar honderd gulden had moeten zijn.

Vergaderingen van provinciale comité's en van ringen zijn leerzaam. Lach en traan, dankbaarheid en teleurstellingen wisselen elkaar af. Gelukkig dat de dankbaarheid overheerst. Het gaat goed. En er wordt gewerkt; door velen hard en volhardend gewerkt. En er wordt gegeven; door velen royaal gegeven.

Als in elke plaats het bedrag van de raming in het oog gehouden wordt en men niet rust voor dat is bereikt — zo nodig door een tweede rondgang — zal de uitkomst straks zijn dat we als dankbare mensen naar het feest kunnen gaan. Dankbaar voor de zegen die God gaf over de Vrije Universiteit; dankbaar ook voor de zegen die Hij gaf over ons werk voor die Universiteit.

Steun van bedrijven

Met grote erkentelijkheid mogen we vermelden dat behalve de bijdragen van particulieren voor het miljoen, ook een aantal flinke giften van bedrijven zijn ontvangen, die bij het jubileum in October van dit jaar aan Directeuren kunnen worden aangeboden,

** Kansen komen wel eens vlak voor U, maar meestal moet U ze opzoeken*

voor de uitbreiding van de Vrije Universiteit. Aantal en totaalbedrag van die giften is nog niet bijzonder groot, maar kan toenemen en mede daarom vestigen we ook in het V.U.blad de aandacht hierop.

Dat de nationale betekenis van onze Universiteit vooral sedert de bezettingsjaren door velen, ook buiten de engere kring van V.U. vrienden wordt gezien, blijkt in toenemende mate. Ook deze medewerking in de vorm van een financiële bijdrage van niet altijd uit onze kring opkomende bedrijven, is daarvan een duidelijk bewijs.

Het spreekt vanzelf dat deze giften los van de gewone miljoenenactie moeten worden gezien. Wij zullen in trouw onze taak trachten te vervullen voor onze Universiteit. En blijkt er dan ook van andere zijde waardering die zich in daden uit, dan zal dat voor ons een oorzaak van dankbaarheid zijn. De mogelijkheden worden er groter door. Voorlopig zijn we aan de V.U. nog niet aan de luxe toe. Nog altijd blijft de uitbreiding van de Vrije Universiteit zich bewegen binnen de grenzen van het allernoodzakelijkste. Tot de dingen die eerst nodig zijn.